

A person in a dark coat is walking away from the viewer on a rainy street at night. The scene is illuminated by a warm, glowing street lamp on the right, which casts a long shadow and creates a soft glow. The rain is falling heavily, creating a blurred, bokeh effect in the background. The overall mood is somber and mysterious.

SANDRA BERG

Roman

TOEN HIJ
VERDWEEN

Sandra Berg

Toen hij verdween

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

Proloog

Lenny stond op de betonnen rand van de kade in het Arlopark in Roermond en tuurde in het water. Een zachte bries streek langs zijn gezicht. Het park aan de Maas was nu donker en verlaten. Weg was de jeugd die elkaar hier trof. Weg waren de wandelaars, al dan niet met hond. Achter de ramen van de Arloflat brandden lichtjes en leefden de mensen hun alledaagse leven alsof er nooit een eind aan zou komen.

Wilde hij dit werkelijk doen? Het antwoord was eenvoudig. Nee. Hij wilde dit niet. Niet voor zichzelf en niet voor Claire, die werkelijk beter verdiende. Zelfs niet voor zijn beste vriend Josh, die steeds tevergeefs tot hem door probeerde te dringen, of voor Madeleine, zijn moeder, maar hij had geen keuze.

Hij had er een puinhoop van gemaakt. 'Ik maak het weer goed.' Dat ene regeltje had maanden in zijn hoofd gedreund, maar hij had het niet goed gemaakt. Integendeel. Hij was in het ravijn gestort en was niet meer gestopt met vallen.

Hij liet zijn jas over zijn schouders omlaaggliden totdat hij als een vod op de grond lag. Het was de jas die Claire voor hem had gekocht en een klein fortuin had gekost. Naast zijn voeten stond de tas. In zijn hand had hij zijn mobieltje. Hij aarzelde. Moest hij nog een app sturen? Een laatste bericht? Zijn keel was kurkdroog.

Hij keek naar het oplichtende scherm en gooide het mobieltje met een woedend gebaar in het water. Het had nooit zover mogen komen en er was geen enkele manier waarop hij zich kon verontschuldigen, of zelfs om begrip kon vragen, voor dat wat hij nu ging doen. Hij had alle kansen verspeeld. Er restte nog maar een ding.

Hoofdstuk 1

Claire kreunde toen ze wakker werd. Hoofdpijn. Natuurlijk. Ze had te veel wijn gedronken met Hannah, maar hé... het was wel erg gezellig geweest. Ze glimlachte bij die gedachte. Hannah was werkelijk een beetje gestoord. Ze ontwierp prachtige kleding. Niet goedkoop, maar uniek. Het was de reden geweest dat Claire destijds haar kleine winkeltje op de Steenweg in haar eigen woonplaats, Roermond, had geopend; een boetiek die anders was dan andere. Ze verkocht alleen bovenkleding, blouses, shirts en truien, omdat dat was wat Hannah ontwierp. Het was niet de kleding die iedereen zich kon permitteren, maar de boetiek was gezellig en Claire vond het heerlijk om iets van zichzelf te hebben. Vooral nu. Hannah had werkelijk talent, wist dat ook zelf goed, was soms arrogant, maar vooral iemand met wie je vreselijk kon lachen.

Ze hadden gisteren de bijzonder kostbare en gekoesterde wijn van Hannahs echtgenoot, Ben, aangebroken.

‘Zolang hij het niet ziet...’ had ze giechelend gezegd. ‘En hij ziet het niet, want hij heeft alleen maar wijn om over op te scheppen en voor altijd te bewaren. Wat heb je daar nou aan?’

Soms besloop Claire het gevoel dat Hannah weinig respect meer had voor haar oudere, en vooral rijke, echtgenoot, maar misschien was dat onzin. Het was in ieder geval gezellig geweest. Precies wat ze nu nodig had. Vanavond hadden Claire en Lenny een afspraak voor een etentje met vrienden. Ook daar keek ze naar uit.

Haar mond was al in een glimlach gevormd toen ze zich naar Lenny omdraaide, maar zijn kant van het bed was leeg. Alsof ze haar eigen ogen niet vertrouwde, gleed ze met haar hand over zijn plek. Het laken en dekbed waren koud, daar waar hij had moeten liggen.

Was hij al zo vroeg opgestaan? En dat nadat hij gisteravond pas zo laat thuis was gekomen van die vergadering? Ze had hem niet eens thuis horen komen, dus moest het ergens na twee uur in de nacht zijn geweest. En nu dus alweer op.

Ze stond haastig op, trok haar ochtendjas aan, ging even voor de spiegel staan waar ze haar warrige blonde haar probeerde te schikken en liep naar beneden.

De keuken was koud en leeg. Geen bordje, geen leeg kopje... niets. Teleurstelling overspoelde haar en vormde een brok in haar keel. Hij had natuurlijk weer haast gehad, hield ze zichzelf voor. Typisch Lenny. Gisteren te laat geworden, vanochtend halsoverkop vertrokken... Het was lang geleden dat hij het zo druk had op het werk. Nog maar goed een halfjaar geleden was het schering en inslag dat het 's avonds laat werd en dat hij 's morgens voor dag en dauw weer opstond, maar de laatste tijd kwam het eigenlijk niet meer voor. Misschien was dit wel een goed teken. Misschien was het tijdelijk minder druk geweest op het werk en trok het nu weer aan. Lenny praatte eigenlijk nooit over dat soort dingen. Hij praatte nergens meer over. Ze voelde een onaangename steek in haar maag en probeerde het te negeren. Ze stuurde hem een appje: Druk?

Waarschijnlijk reageerde hij pas later. Te druk, zei ze tegen zichzelf. Het was de laatste maanden haar mantra geworden. Iets waar ze niet over wilde nadenken. Ze pakte een koekenpan uit de kast, liet twee pannen eruit vallen, zocht rijpe bananen uit en bakte voor zichzelf wat bananenpannenkoekjes waarvan er maar twee verbrandden. De goed gelukte pannenkoekjes versierde ze met vers fruit, geraspte chocolade en een flinke scheut ahornsiroop. Een grote mok koffie erbij en wat haar betrof kon de ochtend beginnen. Ze zou vandaag naar haar boetiek gaan. Leontien had vrij en Lieke kwam pas vanmiddag, en iemand moest het werk doen, zoals ze vaak lachend zei, al zou ze waarschijnlijk evengoed naar de boetiek zijn gegaan. Al was het maar om bezig te zijn. Om vooral niet stil te zitten en de spinsels in haar hoofd de kans te geven om het over te nemen.

Ze keek naar de rommel die ze met haar pannenkoekjes had gemaakt, bedacht dat ze het eigenlijk moest opruimen en ging naar boven. Haar huishoudster Rosalie kwam straks en die was wel gewend aan de chaos in de keuken en ze was een stuk efficiënter dan zij. Ze zou werkelijk niet weten wat ze zonder Rosalie moest.

Claire nam een lange douche, koos een strakke jeans en een kleurig truitje dat door Hannah was ontworpen en rommelde wat met haar blonde haren – los, toch vast, staartje, opsteken – om het uiteindelijk toch maar los te laten hangen. Veel make-up gebruikte ze niet. Niet nodig, zei Lenny altijd. Lenny... Een nieuwe pijnlijke steek plaagde haar maag. Een snipper van een zorgelijke gedachte dook op. Ze duwde het weg en bekeek zichzelf opnieuw in de spiegel. Veel vrouwen in hun vriendenkring waren jonger dan zij en gebruikten al botox, maar zij had dat, ondanks dat ze met haar achtendertig jaar richting de veertig ging, nog niet nodig. Haar mond was een tikje te breed, maar ze kreeg vaak complimentjes vanwege de kuiltjes in haar wangen. Lenny had altijd van die kuiltjes gehouden, maar... Opnieuw een gedachtenflard die ze liever negeerde. Ze haalde diep adem, dwong zichzelf tot een lach die ooit vanzelfsprekend was geweest en haastte zich de trap af. Rosalie kwam op dat moment net binnen.

‘Mama Rosalie.’ Ze omhelsde de huishoudster en rook de buitenlucht. ‘Ik ga aan het werk en Lenny is al heel vroeg vertrokken. Vergeef mij de rommel in de keuken.’

‘Lieverd, ik ben niet anders van je gewend.’ Rosalie glimlachte breed. Met haar korte brede gestalte en het donkere, altijd opgestoken haar, vond Claire haar echt een ‘mama’. Haar eigen moeder was ook lekker stevig gebouwd met een heerlijk rond hoofd en roodblond haar dat nooit in model wilde zitten. Ze zou geen moeder als Madeleine willen hebben. Niet dat er iets mis was met haar... Madeleine was beslist geen slechte moeder voor Lenny, maar ze zag eruit als de zakenvrouw die ze eigenlijk ook was en die het perfecte plaatje vormde met de gedistingeerde makelaar met wie ze was getrouwd, lang na de dood van Lenny’s vader, en ze was tamelijk afstandelijk.

Haar eigen ouders zaten op dit moment, zoals zo vaak, in hun vakantieappartement in Oostende. Deze keer hadden ze echter meer dan eens gevraagd of Claire dat geen probleem vond, voordat ze vertrokken. Nogal ongebruikelijk, dus misschien slaagde Claire er de laatste tijd toch niet zo goed in om de persoon te blijven die ze altijd was geweest. Zelfs Rosalie had haar al een paar keer bezorgd aangekeken, maar accepteerde dat Claire deed alsof er niets aan de hand was. Zorgen waaien vanzelf over, zei haar helaas inmiddels allang gestorven oma altijd.

Ooit wilde Claire worden als ma. Mooie ronde vormen, bolle wangen en lekker gemoedelijk genietend van de geneugten van het leven. Tot voor kort was ze ervan overtuigd geweest dat het werkelijk zo zou gaan, maar de laatste tijd sloop de twijfel binnen. Genoot ze nog wel van het leven?

Niet aan denken, dacht ze. Claire liep naar buiten, stapte in haar Porsche en reed – altijd te hard – de oprit af, de straat in, op weg naar haar boetiek. Te laat, ook als altijd, maar ze was haar eigen baas, dus wie zei er iets van?

Druk was het sowieso niet. Integendeel, ondanks het heerlijke nazomerse weer. Dat gaf haar te veel lege tijd en als er iets was wat ze tegenwoordig zo veel mogelijk ontweek, dan was het wel te veel lege tijd. Ze rommelde met haar telefoon, scrolde door Facebook en Instagram, gaf lovende commentaren aan een van haar vriendinnen, Nathalie, dagelijks op sociale media als influencer, en controleerde te vaak WhatsApp. Dat ze nog steeds geen antwoord had van Lenny, voelde ongemakkelijk. Al was het maar een kort antwoord, zoals tegenwoordig standaard was. Het bestond nauwelijks uit drie lettergrepen. Hij zit vast weer in een vergadering, hield ze zichzelf voor. Bovendien was Lenny tegenwoordig nooit snel met antwoord geven. Toch zat het haar niet lekker.

Het was bijna elf uur toen Rosalie haar belde. Rosalie belde haar vrijwel nooit.

‘Stoor ik?’ begon ze voorzichtig.

Claire liet haar blik door de hippe winkel zonder klanten dwalen.
'Nee hoor. Wat is er aan de hand? Ben ik weer iets vergeten?'

'Het is Lenny.'

Claire voelde een vreemde sensatie in haar maag, alsof daar iets onverwacht omdraaide. 'Wat is er met hem?'

'Nou ja, ik weet niet of er iets is, maar was hij vannacht wel thuis?'
Rosalie klonk onzeker.

'Ja. Natuurlijk.' Ze onderbrak zichzelf. 'Hoewel... Ik neem aan dat hij thuis was,' zei ze toen. Haar maag verkrampste. 'Hoezo?'

'Wel... Hij was gisteren nog hier en trok dat blauwe pak aan... je weet wel... en dat is nog steeds weg. Ik kan ook zien dat hij niet in de badkamer is geweest. Hij heeft zijn tandenborstel niet aangeraakt, zijn snor en baard niet bijgewerkt – en je weet dat hij dat elke dag doet – en je weet toch wel dat hij nooit zonder koffie vertrekt? Het is gewoon net alsof...'. Ze aarzelde. 'Alsof hij helemaal niet thuis is geweest.'

Claire staarde voor zich uit. Haar maag deed nu echt pijn.

'Claire? Ben je er nog?'

'Eh, ja. Ja. Ik... Ik dacht dat hij gisteravond tot laat een vergadering had en vanmorgen weer vroeg op het werk moest zijn. Ik bedoel, het zou niet de eerste keer zijn.'

'Ik weet dat die man van je altijd veel te hard werkt, ja. Ik was al blij dat hij het de laatste maanden rustiger aan deed.'

'Ja, maar ja, een tijdelijke dip in z'n bedrijf...'. Ze maakte de zin niet af. 'Wie maakte ze iets wijs?'

'Claire...'

'Lieve help, wat ben ik voor een vrouw.' Claire fluisterde nu bijna. 'Ik ben niet eens nagegaan of hij wel thuis was. Ik kom eraan.'

'Maar de boetiek...'. zei Rosalie nog.

'Er is geen kip hier. Ik hang wel een bord op.' Ze verbrak meteen de verbinding, trok haar jas aan, draaide het bordje bij de deur van de winkel om naar GESLOTEN en liep haastig naar buiten. Voordat ze in haar auto stapte, belde ze Lenny. Dat deed ze vrijwel nooit. Ze wist dat hij niet graag werd gestoord op zijn werk, maar uitzonderingen

braken de regels. Hij nam echter niet op.

Deze keer drukte ze het gaspedaal nog iets dieper in toen ze naar huis ging. Doe niet zo gek, dacht ze steeds. Niets aan de hand. Hij heeft het gewoon druk. Maar de pijn in haar maag bleef. Het was de zoveelste hint dat er iets niet goed zat. Hoelang kon ze dat nog negeren?

Rosalie wachtte haar op in de deuropening. 'Er zal wel niets aan de hand zijn,' zei ze hoofdschuddend. 'Maar ik vind het zo vreemd.'

Claire knikte slechts haastig en rende naar boven. Het blauwe pak was inderdaad weg. Dat wist ze natuurlijk wel, want Rosalie vergiste zich niet in dat soort dingen, maar ze had toch het gevoel dat ze het zelf moest controleren. Of hij zijn scheerspullen niet had aangeraakt, wist ze niet. Ze lette daar nooit op. Rosalie wist echter precies wat er in de badkamer gebeurde, omdat zij degene was die daar opruimde en poetste. Nou ja, gelukkig wist ze niet alles wat er daar gebeurde en maanden geleden zou ze bij die gedachte hebben gegniffeld, maar op dit moment stemde het haar droevig dat daar allang geen spannende dingen meer plaatsvonden. Net zomin als in de slaapkamer.

Ze probeerde Lenny opnieuw te bellen. En opnieuw en opnieuw. Geen gehoor.

Josh. Ze moest Josh bellen. Als iemand wist waar Lenny was, dan was het wel zijn beste vriend Josh.

Josh klonk slaperig toen hij de telefoon aannam.

'Heb jij vandaag nog iets van Lenny gehoord?' viel ze meteen met de deur in huis.

'Vandaag? Nee. Hoezo?'

'Ik geloof dat hij vannacht niet thuis was.'

'Wat?' Josh klonk opeens klaarwakker.

'Ik dacht dat hij pas laat thuis was gekomen van die vergadering gisteravond en weer erg vroeg was vertrokken, maar hij heeft nog steeds zijn blauwe pak van gisteren aan en hij heeft zich niet geschoren en zo... Hij is niet in bed geweest, Josh.' Ze wist het ineens zeker. Niets aan het bed had erop gewezen dat Lenny naast haar was komen liggen in de loop van de nacht. Hoe had ze dat kunnen missen? Of was ook

dat een van die dingen die ze gewoon niet wilde weten? 'Ik weet niet, Josh... Hij heeft toch geen ander?' Het was niet de eerste keer dat het bij haar opkwam, maar wel de eerste keer dat ze het hardop uitsprak.

'Je weet dat hij geen ander heeft, Claire.' Klonk er een aarzeling in zijn stem?

'Hoezo...'

'Hij was gisteravond bij mij,' zei Josh toen.

Claire stokte. 'Maar hij...'

'Hij was uitvergaderd. Zoiets zei hij.'

'Maar...'

'Het was voor het eerst sinds lang dat hij weer eens aankwam en hij vertrok om elf uur, Claire.'

'Hij was niet thuis toen ik ergens tussen een en halftwee thuis kwam.'

Een paar minuten zwegen ze allebei. 'Heb je naar zijn werk gebeld?' vroeg Josh toen.

'Nee. Nee, hij wil nooit dat ik naar het bedrijf bel. Als ik hem echt nodig heb, bel ik zijn mobieltje.'

'Heb je dat nu gedaan?'

'Hij reageert niet.'

'Bel zijn werk.'

'Maar...'

'Bel het bedrijf. Ik kom naar je toe.'

Met een klik was de verbinding verbroken. Claire bleef een paar tellen met de telefoon in haar handen staan. Haar maag uitte een pijnlijk protest. Ze negeerde het en probeerde Lenny opnieuw te bellen. Geen gehoor. Ze aarzelde toch nog even voordat ze WEI, World Economic Interest, belde, het bedrijf waarvan haar man CEO was, en wachtte totdat ze de gezalfde stem van de receptioniste hoorde.

'Is Lenny Lorenz in de buurt?' Haar stem trilde.

'Lenny Lorenz?' reageerde de receptioniste verbaasd. 'U bedoelt Len Boogaards?'

'Nee, ik bedoel Lenny Lorenz.'

De receptioniste schraapte haar keel. ‘Lenny Lorenz werkt hier al een halfjaar niet meer.’

‘Wat?’ Dat kan niet. Je vergist je. Lenny...’

De receptioniste onderbrak haar. ‘Hij is een halfjaar geleden gestopt met werken. Lenny Lorenz werkt hier niet meer.’

‘Maar dat kan niet. Ik ben Lenny’s vrouw. Hij gaat elke dag naar zijn werk.’

‘Het spijt me.’ Heel even leek het alsof ze meer wilde zeggen, maar ze haalde uiteindelijk alleen maar een keer diep adem en herhaalde ‘het spijt me’ slechts een keer.

Claire liet haar hand met de telefoon erin zakken en staaarde voor zich uit.

‘Wat is er?’ vroeg Rosalie. Ze stond tegenover haar.

Claire liet zich op een stoel zakken. ‘De receptioniste zegt dat Lenny daar al een halfjaar niet meer werkt.’ Zelfs uit haar eigen mond klonk het ongeloofwaardig. ‘Dat kan toch helemaal niet?’

‘Is hij dan ergens anders begonnen?’ vroeg Rosalie met gefronste wenkbrauwen. ‘Hij gaat immers elke ochtend naar zijn werk. Dat moet toch wel?’

Claire schudde haar hoofd. ‘Niet voor zover ik weet. Of heb ik weer eens niet opgelet toen hij iets vertelde?’ Ze hoorde zelf hoe ongeloofwaardig dat klonk. Natuurlijk zou ze erop in zijn gegaan als hij had verteld dat hij van baan was veranderd, maar aan de andere kant was ze soms ook zo’n chaoot en met haar gedachten mijlenver weg als hij iets vertelde... Helemaal onmogelijk was het dan toch niet? Ze probeerde zichzelf daarvan te overtuigen. Zonder succes. Toch was dat het enige waar ze zich nu aan vast kon houden.

‘Dat je hem nu niet kunt bereiken...’ mompelde Rosalie. Ze stond een beetje met haar stofdoek te zwaaien terwijl Claire Lenny nog een keer telefonisch probeerde te bereiken, opnieuw zonder succes.

Ze hoorde de achterdeur open- en dichtgaan en voetstappen. Josh, wist ze. Met grote passen kwam hij de woonkamer binnen.

Claire keek op. Dat allereerste moment dacht ze dat het Lenny

was, die de woonkamer binnenkwam. Een vreemde gedachte, want de mannen leken niet echt op elkaar. Ze hadden dezelfde ringbaard – net geen stoppeltjes meer, maar ook geen echte harige snorren en baarden – keurig getrimd en doorlopend tot aan de oren. Ze hadden beiden bruin haar en hetzelfde postuur, maar Lenny's hoofdvorm was vooral vierkant met van die stevige kaken waar ze vroeger verliefd op was geworden, een serieuze blik in zijn bruine ogen en een perfecte mond. Josh' gezicht leek meer op een driehoek met een wat spitse kin. Zijn bruine ogen waren normaal gesproken eerder jolig dan ernstig en zijn haren staken altijd wild alle kanten uit.

Vandaag keek ook Josh ernstig. 'En?'

Claire opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit.

'Ze heeft WEI gebeld,' vertelde Rosalie. 'De receptioniste zei dat hij daar al een halfjaar niet meer werkt.'

'Wat?' De verbijstering op zijn gezicht was echt. Hij wist het dus net zomin.

Claire keek hem slechts aan. Wat kon ze zeggen?

'Dat kan niet,' zei Josh.

'De receptioniste zei het,' wist Claire nu uit te brengen.

'Misschien is ze nieuw. Misschien kent ze hem niet persoonlijk. Je weet hoe dat tegenwoordig in die belachelijk grote bedrijven gaat.'

'Hij is daar CEO.'

'En zij misschien een dom gansje.' Hij pakte zijn eigen telefoon, zocht het nummer op en belde.

Claire hoorde hoe hij de discussie aanging met de receptioniste, hoe hij erop stond iemand anders te spreken, maar ook daar nul op rekest kreeg. Toen hij de verbinding verbrak, liet hij de telefoon uit zijn handen glijden en ging op een fauteuil zitten. Hij was wasbleek.

Josh en Claire keken elkaar sprakeloos aan.

'Ik ga koffiezetten,' zei Rosalie. 'En reken er maar op dat ik er bij alle drie een flinke scheut likeur in giet.' Ze beende weg en Claire en Josh bleven alleen achter in de woonkamer die belachelijk groot leek voor hun tweeën.

‘Waarom was hij gisteren bij jou?’ vroeg Claire. ‘Ik weet dat hij eerder vaak bij je naar binnen liep, maar...’ Ze maakte de zin niet af.

‘De laatste maanden niet meer, nee,’ vulde Josh aan. ‘En eerlijk gezegd weet ik niet precies waarom hij gisteren wel kwam. Hij was...’ Josh aarzelde. ‘Anders.’

‘Dat is hij al lang.’

‘Ja, dat is hij al lang, maar toch. Ik weet het niet.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘We moeten de politie bellen en hem als vermist opgeven.’

‘Hij werkt niet meer bij WEI.’ Ze wist niet eens waarom ze dat weer noemde.

‘Ik weet niet wat er aan de hand is, maar dat hij is verdwenen, is een feit. Ik hoop alleen niet...’

‘Wat?’ vroeg Claire.

‘Niets.’ Hij schraapte zijn keel. ‘We moeten de politie bellen.’

Claire pakte haar telefoon weer op; stelde onnozele vragen aan Josh. Moest ze het alarmnummer bellen? Het bureau? Hoe dan?

Ze belde uiteindelijk de algemene meldlijn toen Rosalie de koffie voor haar had neergezet en ze een stevige slok van het veel te hete goedje had genomen. De huishoudster was in ieder geval niet zuinig geweest met de likeur, maar het brandende gevoel in haar slokdarm en maag deed haar goed. Het zorgde er echter niet voor dat ze beter onder woorden kon brengen wat er was gebeurd, want hoe moest ze iets uitleggen wat ze zelf niet begreep?

‘We sturen iemand langs,’ beloofde de dame van de politie, nadat ze notities had gemaakt.

Claire stamelde iets wat op een ‘graag’ leek, maar eigenlijk wist ze niet meer wat ze zei. Het was alsof ze in een film was beland waar ze met een zak popcorn in haar hand naar had willen kijken, maar die ze niet in werkelijkheid wilde meemaken. Ze wist niet eens zeker of dit nu wel de werkelijkheid was. Het was allemaal zo onlogisch. Er klopte gewoon helemaal niets van.

Erg veel zeiden ze niet terwijl ze hun koffie met likeur dronken en

likeurbonbons aten die Claire twee weken geleden had gekregen. Claire probeerde na te denken over alles wat er was gezegd en gebeurd, maar haar hoofd was gevuld met watten. Snippers van gedachten fladderden rond als vlinders die zich niet lieten vangen.

Ze zaten aan hun tweede kop koffie met likeur toen twee agenten aanbelden; een man en een vrouw. Hij was het type dat meteen de hele kamer vulde. Imposant, groot, breed. Een donkere huidskleur, kaal hoofd en een brede vriendelijke lach. De term Grote Vriendelijke Reus kwam in Claire op. Hij was het type dat ze spontaan zou willen knuffelen als ze niet in deze absurde situatie was beland. Hij stelde zich voor als Tommy Green. De vrouwelijke agent was half zo groot als Tommy, maar nam haar plaats in met haar kaarsrechte houding die zelfvertrouwen uitstraalde. Haar blonde haar was slordig opgestoken en ze droeg geen make-up. Haar levendige gezicht met scherpe lijnen van de buitenlucht had dat niet nodig. Ze bleek Helen Briels te heten.

‘Koffie met likeur?’ vroeg Rosalie toen de twee plaatsnamen op de bank.

‘Graag koffie zonder likeur,’ zei Helen. Tommy keek een tikje teleurgesteld, maar knikte toch maar. Het aanbod een bonbon te nemen, sloeg hij evenwel niet af.

Helen was degene die het woord voerde en de notities maakte. Er kwam geen einde aan haar vragen en Claire beantwoordde ze mechanisch, alsof de woorden door een druk op de knop eruit rolden, zonder dat ze ook maar iets betekenden. Het gebeurt niet echt, dacht ze steeds. Dit kan toch niet?

Of ze dacht dat hij een ander had. ‘Natuurlijk niet,’ antwoordde ze. De vraag bleef zeuren.

Of hij depressieve klachten had. Opnieuw antwoordde ze ontkenkend. Lenny toch niet? Terwijl ze een foto van Lenny ging zoeken, hamerde die laatste vraag nog steeds in haar hoofd. Het was alsof de stilte, die de laatste maanden als een zware deken over hen heen was gevallen, weer op haar drukte.

Helen stelde ook vragen aan Josh. Claire hoorde hem zeggen dat

hij vermoedde dat het al een tijd niet meer zo goed ging met Lenny. Dat hij hem de vorige avond had bezocht en dat hij erg afwezig was geweest.

Opeens vond ze de twee agenten niet meer zo sympathiek. Ze moesten gewoon vertrekken, zodat alles weer normaal werd. Ze had hen dat toe willen schreeuwen, maar ze had nauwelijks de energie haar mond open te doen.

‘Hij was erg stil,’ hoorde ze Josh weer zeggen. ‘Ik vroeg al eerder een paar keer of er iets aan de hand was, maar dat wuifde hij altijd weg. Dat deed hij gisteren ook.’

Lenny was niet depressief, zei Claire tegen zichzelf. Ze bleef het zinnetje in haar hoofd herhalen. Iedereen had weleens een periode waarin hij of zij wat minder goed in zijn vel zat en Lenny was altijd al erg introvert geweest. Dit alles was niets anders dan een grote vergissing. Ze had het opeens heel erg koud.

Claire gaat op een spannende zoektocht om de waarheid boven tafel te krijgen

Claire heeft alles wat haar hartje begeert: een rijke man, een mooi huis en een zorgeloos leven. Dit alles verandert wanneer haar echtgenoot Lenny spoorloos verdwijnt. Hij laat Claire achter met hoge schulden, waarvan ze niets afwist, en een dagboek dat zijn problemen gedetailleerd beschrijft, maar ook veel vragen oproept.

Gelukkig krijgt ze hulp van Josh, de beste vriend van Lenny, en samen proberen ze antwoorden te vinden. Wanneer ze steeds dichterbij de waarheid lijken te komen, staat Claire ineens voor een moeilijke keuze.

Sandra Berg schrijft romans waarin de psychologie en ontwikkeling van karakters centraal staan. *Toen hij verdween* beschrijft een herkenbaar verhaal waarin mensen onverwacht op elkaar aangewezen zijn.

ISBN 978 90 2055 353 6 NUR 344

9 789020 553536 >

www.romanserie.nl

Romanserie